

Når tilfeldigheter styrer kommuneøkonomien

Det som skiller fattige og rike kommuner er ofte tilfeldigheter. Det kan være at kommunen må tilrettelegge for særlig ressurskrevende brukere, eller at barnevernet har mange saker som ender i omsorgsovertakelse. For kommunene betyr dette betydelig økte kostnader som blir vedvarende i mange år. Dette er ikke kostnader man egentlig kan unngå, for disse kravene er lovpålagt. Det eneste innsparingstiltakene kommunene kan gjøre med barnevern er å forebygge, men det hjelper ikke så mye på økonomien at det blir færre omsorgsovertakelser hvis man har saker fra 10-15 år tilbake i tid som tærer på økonomien. Slikt går ut over tjenestetilbudet til en kommune, og det beror mye på tilfeldigheter.

Det er ofte tilfeldighetene som avgjør om et barn blir født med medfødte tilstander som gjør at de trenger ekstra tilrettelegging. Selvfølgelig skal vi ta godt vare på de som trenger tilrettelegging, og vi skal gjøre alt vi kan for at de skal kunne leve så gode liv som mulig. En kommune kan ha ti personer med krav på tilrettelegging, mens en annen har null.

Et annet moment er størrelsen på kommunene og deres budsjetter. En ressurskrevende bruker eller en omsorgsovertakelse i barnevernet har en mye større konsekvens for en folkefattig kommunes økonomi enn for en folkerik. Istedenfor å slå sammen kommuner for "å skape robusthet", må vi heller avlaste de kommunene som opplever disse enorme inngripene i deres budsjetter, slik at de kan bestå i fremtiden.

Når tilfeldighetene styrer blir det både urettferdig og utakknemlig å finne handlingsrom som lokalpolitiker til å skape gode lokalsamfunn.

Senterungdommen vil:

- At staten skal fullfinansiere vedtak om omsorgsovertakelse fra barnevernet.
- At staten skal fullfinansiere tilrettelegging for særlig ressurskrevende brukere.